

N:o 108.

Neljäntenäkolmatta Sunnuntaina Kolminaisuuden Päivästä.

Evank. Matt. 9: 18–26.

Siihen aikaan koska Jeesus näitä kansalle puhunut oli katso, niin yksi päämies tuli ja kumarsi häntä sanoen: Herra, nyt on minun tyttäreni kuolemallansa: mutta tule ja pane kätes hänen päällensä, niin hän virkoo. Niin Jeesus nousi ja seurasi häntä, ja hänen opetuslapsensa. Ja katso, vaimo, joka oli kaksitoistakymmentä ajastaikaa punaista tautia sairastanut, kävi takana, ja tarttui hänen vaatteensa liepeeseen: sillä hän oli itsellensä sanonut: jos minä ainoastaan rupeen hänen vaatteeseensa, niin minä tulen terveeksi. Niin Jesus käänsi itsensä, näki hänen ja sanoi: ole hyvässä turvassa tyttäreni, sinun uskos on sinun terveeksi tehnyt. Ja vaimo tuli sillä hetkellä terveeksi. Ja koska Jesus tuli päämiehen huoneeseen, ja näki huiluin soittajat, ja kansan hymisevän, sanoi hän heille: menkää pois; sillä ei piika ole kuollut, vaan hän makaa. Ja he nauroivat häntä. Mutta koska kansa oli ajettu pois, meni hän sisälle, ja tarttui hänen käteensä, ja piika nousi. Ja se sanoma kuului kaikkeen siihen maahan.

Rakkaat ystävät, te tiedätte, ettei evankeliumi muuta ole, kuin saarnaa siitä ainoastaan persoonasta, joka on Kristus. Vaikka montaakin kirjaa on siellä täällä kirjoitettu ja paljon saarnoja pidetty monenlaisista ihmisistä sekä pakanoista että kristityistä, vieläpä Jumalan äidistä, P. Pietarista, enkeleistä ja monista muista pyhistä, niin ne eivät kuitenkaan ole evankeliumeja, vaan se ainoastaan on oikea evankeliumi, joka meille Kristuksesta selittää ja opettaa, mitä hyvää meillä on häneltä odotettavissa.

Tosin kyllä evankeliumissa välistä kirjoitetaan Johannes Kastajasta, Maariasta ja apostoleista, mutta se ei oikeastaan ole evankeliumia, vaan heistä kerrotaan ainoastaan sen vuoksi, että sitä täydellisemmin saataisiin selville, mistä Kristus tuli ja mikä hänen virkansa on. Niinpä kirjoittaa Luukas kertomuksen Johannes Kastajasta alusta alkaen, kuinka

hänen sikiämisensä ja syntymänsä tapahtui, samoin neitsyt Maariasta, mutta se kaikki ei ole kirjoitettu heidän itse tähtensä vaan ainoastaan tuon yhden persoonan Kristuksen tähden, joten siis kaikki, mitä evankeliumissa luetaan, koskee ainoastaan tätä persoonaa. P. Paavalin epistoloissa ei ole pyhistä kirjoitettu mitään, vaan kaikki ainoastaan Kristuksesta. Evankelistat kirjoittavat, mitä ihmeitä ja tunnustähtejä Kristus on tehnyt, mutta mistään Johanneksen tai Maarian tekemästä työstä he eivät kerro. He kirjoittavat ainoastaan, mitä Kristus on toimittanut, kuinka hän on ihmisiä auttanut ruumiin ja sielun puolesta ja kuinka kansa on hänessä riippunut.

Onhan se Jumalan vakaa tahto, että kaikki ihmiset pitäisivät kiinni tästä ainoasta ihmisestä Kristuksesta, toivoisivat häneen ja omistaisivat hänen, jos muuten haluavat autuaaksi tulla. Ei tule heidän pitää kenestäkään muusta

kuin Kristuksesta, joka yksin **on meille armoistuimeksi Jumalalta annettu**, kuten Paavali sanoo Room. 3: 25. Tähän asti on turvautunut mikä siihen mikä tähän pyhään, kenellä on ollut Maaria, kenellä P. Barbara, niin että on ollut monta eriseuraa ja veljeskuntaa, mutta Kristuksesta ei ole ollenkaan välitetty, paljas nimi on jäänyt jälelle. Meillä on ollut monta esirukoilijaa, jotka kaikki meidän olisi tullut hyljätä ja pysyä kiinni ainoastaan Kristuksessa, sillä P. Paavali sanoo Room. 1: 2: **Jumala on luvannut evankeliumin hänen Pojastansa profectainsa kautta**. Niin ahtaaksi hän rajan vetää, ettei evankeliumiksi mikään muu kelpaa kuin tämä ainoa persoona, Jeesus Kristus. Ken sen tietää, hän kiittääköön siitä suuresti Jumalata, sillä hän tietää, mistä lohdutus, apu ja turva saadaan; hän myöskin ylönkatsoo ja heittää kaikki muut vieraat saarnat menemään.

Sen vuoksi kuvataan meille tämänpäiväisessä evankeliumissa Herra seisovana kansan keskellä ja vetävänä koko maailmaa tykönsä ystävyydellään ja suloisella opillaan, että hekin sydämellään kiintyisivät häneen ja voisivat uskaltaa hänen hyvyhteensä sekä toivoa häneltä saavansa sekä hengellisiä että ruumiillisia tavaroita. Etkähän näekkään hänen ottavan mitään niiltä, joille hyvää tekee, eipä hän siitä palkaksi saa muuta kuin pilkkaa ja häpeätä, kuten kuulemme. Hän tekee hyvää, mutta ivan ja naurun hän siitä korjaa.

Tätä saarnataan ja selitetään nyt kaikelle mailmalle, että tietäisimme, ei kuinka me hurskaiksi vaan kuinka me kristityiksi tulisimme. Muut opit paitsi evankeliumi koettavat ihmisiä tehdä hurskaiksi, esimerkiksi pakanallisten opettajain teokset ja maalliset lakikirjat, samoin pyhimystarut, jotka etupäässä sitä teroittavat, että ihmiset eläisivät ennen eläneiden pyhien tavalla. Evankeliumin tehtävänä ei ole saada ihmiset hurskaiksi, vaan se

tekee ainoastaan kristittyjä. Paljon enempi on olla kristitty, kuin olla hurskas. Joku saattaa kyllä olla hurskas, vaikkei hän olekaan kristitty. Kristitty ei tiedä puhua mitään omasta hurskaudestaan, hän ei löydä itsessään mitään hyvää eikä hurskautta. Jos hän tahtoo hurskaaksi tulla niin täytyy hänen hankkia itselleen toista ja vierasta hurskautta.

Sitä varten on nyt Kristus meille asetettu tyhjentyttömäksi lähteeksi, josta lakkaamatta vuotaa sulaa hyvyyttä ja armoa. Tällaisesta hyvyydestä ja laupeudesta ei hän vaadi mitään, paitsi että ne hurskaat, jotka tätä armoa ja hyvyttä tuntevat, kiittäisivät, ylistäisivät ja rakastaisivat häntä siitä. Valitettavasti toiset häntä siitä vielä pilkkaavatkin; se hänelle palkaksi tulee. Ei siis ole kukaan kristitysen vuoksi, että hän paljon tekee, vaan sen vuoksi, että hän Kristuksesta kaikki ottaa ja ammentaa ja antaa hänen vaan lahjoittaa. Ken ei enään ota Kristukselta, hän ei enään ole mikään kristitty, sillä kristityn nimi perustuu ainoastaan ottamiseen, ei antamiseen eikä tekemiseen, kun ihminen ei keneltäkään mitään ota paitsi Kristukselta. Jos siihen katsot, mitä teet, niin olet jo kristityn nimen kadottanut. Totta on kyllä, että hyviä töitä pitää tehtävän, toisia autettaman, neuvottaman ja heille annettaman, mutta siitä ei kukaan kristityn nimeä saa eikä sen perusteella kukaan kristitty ole.

Jos siis tahdotaan sanaa oikein selittää, niin pitää kristitty tunnettaman siitä, että hän ottaa ainoastaan Kristukselta ja Kristus on hänessä, sillä sitä tuo sana oikeastaan sisältää. Samoin kuin jotakuta sanotaan valkoiseksi hänessä olevan valkoisuuden vuoksi, toista mustaksi mustuudestaan, kolmatta suureksi suuruudestaan, samoin myöskin sanotaan ihmistä kristityksi Kristuksesta, joka hänessä on ja jolta hän hyvää saa. Jos nyt jotakuta sanotaan kristityksi Kristuksesta, niin eihän häntä sanota töistään kristityksi, josta taasen heti seuraa,

ettei kukaan tule töistä kristityksi. Jos tämä on tosi, niinkuin se tosi ja varma onkin, niin täytyy seurata, etteivät meidän veljeskunnillemme ja lahkoillemme kristillinen nimi kuulu eivätkä ne myöskään ketään kristityksi tee.

Ne siis, jotka saarnaavat ja seurakunnassa opettavat käskyjä, töitä ja ohjesääntöjä teroitellen, ovat viettelijöitä, jotka eivät kristityksi tee. Vaikka he kristityn nimeä käyttävät, tahovat kuitenkin tämän nimen varjossa tyrkyttää ja istuttaa meihin omia käskyjään ja töitään, joista lavertelevat. Töillä voin kyllä hankkia paastoojan, rukoilijan, pyhiinvaeltajan nimen, mutta en kristityn nimeä. Vaikka sitoisit kaikki työsi yhteen kimppuun ja ottaisit vielä toistenkin työt lisäksi, ei sinulla kuitenkaan ole Kristusta etkä sen vuoksi kristityn nimeä saa. Kristus on jotain muuta ja korkeampaa kuin laki ja ihmiskäskyt. Hän on Jumalan Poika, joka on valmis ainoastaan antamaan vaan ei ottamaan. Jos olen sellainen, että otan häneltä, niin hän on omani; jos hän taas omani on, niin nimitetään minua syystä kristityksi. Tässä on tällä erotus, mitä kristitty ja mitä Kristus on.

Nyt opettaa tämä evankeliumi meille, että Kristus on suurin ja korkein persoona, joka on kaikessa maailmassa korotettu, ei että hän peljättäisi ihmisiä vaan että hän kaikkia maallisia ja taivaallisia tavaroita jakelisi, jotta kaikki ihmiset turvaisivat ja luottaisivat häneen ja aina häneltä ottaisivat. Jos joku synti minua omassatunnossani peljättää ja lainsaarnaajat tulevat ja tahtovat minua töillä auttaa, niin he eivät saa minussa mitään aikaan. Kristus yksin eikä kukaan muu voi tässä auttaa; vieläpä tekevät toiset asian ainoastaan pahemmaksi, vaikka olisivat Pietari, Paavali tai itse Maariakin, Jumalan äiti. Kristus yksin sen tekee, jonka Jumala on sitä varten lähettänyt, että hän panisi liikkeelle saarnan, joka julistaa, kuinka minun syntini ilmaiseksi an-

teeksi annetaan ilman mitään työtä ja ansiota ainoastaan sulasta armosta uskon kautta tähän Kristukseen. Jos otan vastaan tämän saarnan, niin on minulla se lohdutus, että syntini ovat anteeksi annetut Jumalan ja ihmisten edessä. Jos sydämestäni siihen luotan, niin olen kristitty ja kiitän siitä Jumalaa Kristuksen kautta, joka aina antaa minulle Pyhän Hengen ja armon, niin ettei synti vahingoita minua täällä eikä sitten viimeisellä tuomiollakaan.

Jos pelkään kuolemata enkä mielelläni kuolisi, niin löydän lohdutuksen ja lääkkeen täällä Kristuksen tykönä, niin etten kuolemata mitään huoli. Jos Jumalan vihaa kauhistun, niin on minulla tässä välimies. Moni juoksee erämaahan ja vetää päällensä karvapaidat, jolla luulee pakottavansa Jumalan leppymään, mutta siitä ei tule mitään, sillä **jolla tätä Kristusta ei ole, sen päällä pysyy Jumalan viha ijankaikkisesti**, Joh. 3: 36. Näin on päätetty.

Ken siis tahtoo iloista omaatuntoa, joka ei pelkää syntiä, kuolemata, helvettiä eikä Jumalan vihaa, hän ei saa työntää pois tätä välimiestä Kristusta. Hän on se armoa kuohuva lähde, josta ajallinen ja ijankaikkinen elämä vuotaa. Avaa ainoastaan sydämesi ja pidä hänet sellaisena, niin saat kaikki. Hänestä kuohuu ja vuotaa eikä hän voi muuta kuin antaa, kuohuttaa ja vuodattaa, jos vaan uskot. Näin sanotaan sinua oikeuden mukaan kristityksi, mutta sinä olet kristitty ottamisesi perusteella, sillä jos haluat jotain antaa hänelle, niin et ole mikään kristitty.

Se on tuo rikas, kallis sana, jota P. Paavali korkeasti ylistää eikä koskaan saa kyllin kiitetyksi, että Jumala niin armollisesti yhdistää Poikansa meihin ja vuodattaa hänessä armonsa kaikille, jotka sen tahtovat ottaa.

Tästä seuraa nyt lisäksi, että vaikka kristitty tekee hyviä töitä ja osoittaa lähimmäiselle rakkautta, ei hän sen perusteella tule kristityk-

si eikä hurskaaksi. Hän tekee tosin hyviä töitä, mutta hyvät työt eivät tee ketään kristityksi. Puu tuottaa eli kasvattaa hyviä hedelmiä, mutta hedelmät eivät tee puuta. Samoin ei tässäkään kukaan tule töiden kautta kristityksi vaan Kristuksen. Tästä nyt ymmärrätte, minikälaista väkeä kristityt ovat ja mikä heidän valtakuntansa on, nimittäin se joukko, joka riippuu Kristuksessa ja jolla on yhteinen Henki ja yhteiset lahjat hänen kanssansa.

Näin ovat kaikki kristityt yhdenlaisia eikä toisella heistä ole enempää Kristuksesta kuin toisellakaan. P. Pietari ei ole arvokkaampi kuin ryöväri ristillä, Maaria, Jumalan äiti, ei ansiokkaampi kuin syntinen vaimo Maaria Magdaleena. Ulkonaisissa töissä ja teoissa on kyllä erotusta heidän välillään, neitsyt Maaria on suurempaa toimittanut kuin Maaria Magdaleena, P. Pietari enemmän kuin ryöväri. Niinpä kyllä, töihin katsoen, mutta kristittyjä he eivät siltä ole. Neitsyt Maaria ei ole kristity sen suuren työn tähden, että kantoi kohdusansa Kristusta, tuota sanomattoman kallista tavaraa, kuten Kristus sanoin itse Luukk. 11: 27, 28 vaimolle, joka kansan seassa huusi hänelle: **Autuas on se kohtu, joka sinut kantanut on, ja ne nisät joitas imit. Ja tosin, sanoi Herra, autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja kätkevät sen.** Tässä kuulet, että hän korottaa uskovaiset oman äitinsä yli. Kutsutaanhan kristityitä sen vuoksi kristityiksi, että he uskovat Kristukseen. Neitsyt ja Maaria ovat kaksi kaunista nimitystä, mutta eivät mitään uskovaisen nimen rinnalla. Onpa P. Paavali niin ylpeä, että hän galatalais-epistolassaan (2: 6) apostolien suuresta ja korkeasta virasta antaa sen lausunnon, ettei Jumala siihen muuta arvoa pane, kuin että hän sitä käyttää toisten hyväksi ja hyödyksi.

Sen vuoksi olemme me kaikki saman arvoisia Kristuksessa uskon kautta. Vaikka P. Pietarilla on vahvempi usko kuin minulla on,

on se kuitenkin sama usko Kristukseen. Onhan Isä antanut saman Kristuksen kaikkien saaliiksi; joka hänen omaksensa saapi, saa hänen kokonansa, omistakoon hänen sitten heikolla tahi vahvalla uskolla, ei sen väliä ole. Vaimo evankeliumissamme, joka niin kauvan oli sairastanut, sai Kristuksen yhtä hyvin omakseen kuin neitsyt Maariankin, hänen äitinsä. Siis on kristityillä sama henki, toinen on yhtä korkeasukuinen kuin toinenkin, Pietarin täytyy sanoa minua veljekseen ja minulla on lupa vastavuoroon häntä samoin kutsua veljekseni. Kristus itsekin ottaa ja sanoo meitä veljekseen, sillä ylösnousemisensa jälkeen sanoo hän Maaria Magdaleenalle: **Mene minun veljeini tykö ja sano heille: Minä menen ylös minun isäni ja teidän isänne tykö, minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö,** Joh. 20: 17. Ja P. Paavali sanoo Kristusta **esikoiseksi monen veljen keskellä,** Room. 8: 29. Tästä lausuu hän myöskin varsin sattuvasti 1 Kor. 8: 9–12, jossa puhuu heikoista veljistä sanoen:

Katsokaat, ettei tämä teidän vapautenne tulisi heikoille pahennukseksi. Sillä jos sinun jolla tieto on, joku näkee aterioitsevan epäjumalten huoneissa, eikö siitä omatunto, joka heikko on, yllytetä epäjumalten uhria syömään? Ja niin sinun tahtos kautta sinun veljes hukkaantuu, joka heikko on, jonka tähden Kristus on kuollut. Mutta koska te niin syntiä teette veljiänne vastaan ja särjette heidän heikon omantuntonsa, niin te Kristusta vastaan syntiä teette. Tästä näet, että jos kristittyä pahennetaan tai turmeltaan, niin koskee se kaikki itse Kristusta.

Nyt on siis koko evankeliumin pääsisällys se, että opimme Kristuksen oikein tuntemaan siten, ettei meillä ole ainoastaan paljas nimi hänestä, vaan että tietäisimme koko olemuksemme olevan hänessä. Jos olemme kristityitä, niin on meillä kaikki, Jumala on isämme,

me olemme kaiken herroja taivaassa ja maan päällä. Siihen ei päästä millään työllä, olkoon se kuinka suuri ja mainittava tahansa. Näetkös nyt, kuinka kaukana ne ovat kristityn nimestä, jotka paavin valtakunnassa elävät. Evankeliumilla ei ole lupa muuta saarnata kuin ainoata persoonaa Kristusta, eipä Maariakaan, puhumattakaan paavista tai jostain työstä, olkoon se kuinka kallis tahansa. Kristusta yksinään eikä ketään muuta tulee sen esitellä; hänet on Jumala meille saaliiksi antanut, että me ainoastaan häneltä ottaisimme ja odottaisimme hänen armoansa ja hyvyytensä.

Jos sinulle saarnataan hänet ainoastaan tuomariksi, jommoisena hän viimeisenä päivänä on olevakin, jos sinut pannaan monia hyviä töitä tekemään saadaksesi häneltä palkan ja jos semmoiset hyväksyt, niin tulee hän totisesti sinulle tuomariksi eikä vapahtajaksi. Jos hän sinulle esitellään, kuten kuvissa tapana on, äitinsä rintoja katsellen, niin on se suorastaan perkeleen eikä Kristuksen saarnaamista, sillä Kristus ainoastaan antaa eikä ota. Kyllähän on totta, että jos nyt olet häneltä ottanut, niin seuraavat hyvät työt itsestään, pakkottamatta ja vaatimatta, joka sekkin on tässä evankeliumissa sattuvasti kuvattuna.

Sillä tässä näet Kristuksen saarnaavan evankeliumia kansalle. Saarnaaminen nyt ei ole mitään vähäpätöistä työtä, sillä siinä tekee hän suuren hyvän työn meille, että tulee opettajaksemme ja opettaa meille, kuinka tulemme hänet tuntemaan. Tämä on osa hänen suuresta armostaan ja hyvyydestään. Maailmassa vaeltaessaan ei hän lakannut opettamasta, että vaan kuitenkin ottaisimme hänet vapahtajaksemme ja autuaaksi-tekijäksemme. Siihen liittää hän työnsä, joita hän osoittaa kaikkialla jokaiselle tarvitsevalle. Et löydä evankeliumissa yhtäkään, jolta apua olisi kielletty tai jolle ei olisi annettu, kun hän Herraa rukoili.

Kaikki jotka hänen tykönsä tulivat, sokeat, kuurot, halvatut, raajarikot, vesitautiset, ne kaikki otti hän vastaan ja auttoi heidän rukouksensa mukaan parantaen heitä kaikista taudeista, kuten Luukas sanoo 6: 19: **Ja kaikki tämä kansa pyysi häneen ruveta, sillä voima läksi hänestä ja paransi kaikki.**

Näin tämäkin vaimo tekee. Hän kuulee hänen saarnaavan ja näkee hänen hyväksi, lempeäksi mieheksi, joka koko maailmaa ystävällisesti kohtelee. Silloin alkaa hänkin hänessä riippumaan ja hänen sydämessään herää luottamus häneen, koska hän ei ketään lykkää luotansa, ja hänkin on varma saavansa häneltä ystävyyttä ja hyvyyttä osakseen. Sen vuoksi syrjäyttää hän kaikki apostolit ja panee sydämensä uskalluksen ja luottamuksen ainoastaan Herraan sekä sanoo itsekseen:

Jos minä ainoastaan rupeen hänen vaatteeseensa, niin minä tulen terveeksi. Katsoppas, minkälainen sydän tällä vaimolla oli. Onhan siinä sanomattoman suurta uskoa ja luottamusta. Hän on sydämessään ajatellut ainoastaan näin: Herra on varmaan minua auttava, vaikkapa ainoastaan kädellä kosketan hänen vaatteeseensa. Hän ei ollut edes niin rohkea, että olisi uskaltanut silmiensä eteen astua. Hän pitää itsensä mahdottomana puhuttelemaan ja katsomaan häntä, sillä hän tietää, ettei ollut mitään ansainnut eikä Herralle mitään tehnyt. Sen vuoksi hän menetteleekin niin, että tulee takaapäin, lankee maahan ja rupee ainoastaan hänen vaatteensa liepeeseen. Lyhyesti, tässä on pelkkää mahdottomuutta ja ansaitsemattomuutta. Kukapa sitä olisikaan ansainnut, että Herra saarnaisi kansalle evankeliumia? Ei siinä ole mitään valmistusta, ei mitään työtä; kuitenkin on vaimo parka tuossa ja odottaa niin suurta apua Herralta, että tämä päästäisi hänet taudistaan. Hän oli jo sairastanut punatautia kaksitoista pitkää vuotta. Eihän siinä mitään ansiota ollut, ei hän sen vuoksi

ollut mitään ansainnut. Mutta sittenkin oli hän mahdollinen, mutta ainoastaan ottamaan ei antamaan, sillä mitään antamista ei hänellä ollut.

Sepä onkin oikea valmistus Kristuksen armoon ja hyvyyteen, että tunnen tarvitsevani sitä; sopii mainiosti, että nämä kaksi yhteen tulevat, rikas ja köyhä, Kristus ja syntinen. Mutta siinä kysytään suurta taitoa, ennen kuin saa ihmiset huomaamaan, että he ovat syntisiä ja tarvitsevat armoa. Vaikeasti siihen päästään, eikä perkelekään sitä kärsi vaan vetää ihmisiä aina töihin, etteivät he tulisi tuntemaan tarvitsevansa Kristuksen armoa ja louppeutta.

Teksti kertoo, että tämä vaimo parka oli kaksitoista vuotta sairastanut punatautia ja kuluttanut kaiken omaisuutensa lääkäreille; mitä enemmän oli koetettu parantaa sitä pahemmaksi oli hänen tilansa tullut. Luukas ja Markus teroittavat erityisesti tätä osoittaen sillä, että mitä enemmän lakia ja töitä saarnataan, sitä pahemmaksi tilamme tulee, sillä siitä emme muuta saa kuin vahingon toisensa perästä. Meidän omatuntomme ei rauhoitu koskaan töistä, sillä vaikka se yhdestä synnistä pääsisikin, on kohta toinen sijassa. Vieläpä lääke ja työt tekevät usein senkin synniksi, mikä muuten ei mitään syntiä olekkaan, kunnes tulemme Kristuksen tykö. Eipä tämä vaimokaan, joka niin kauvan oli sairastunut, olisi saanut koskaan apua, ellei hän olisi tullut Kristuksen luokse, jolta saa parannuksen ilman mitään töitä. Hän ei anna Herralle mitään, ottaa ainoastaan ja sallii hänen antaa.

Näin on kaikkien saarnain laita, jotka eivät Kristuksesta saarnaa. Tällä osoitetaan myöskin, että sanaa pitää aina käsiteltävän ja lakkaamatta teroitettaman, sillä niitä ihmisiä löytyy aina, joissa on ahdistettu ja murheellinen omatunto. Sillä tämä vaimo kuvaa kaikkia viheliäisiä omiatuntoja, jotka sairastavat

verenvuotoa, se on: tuntevat syntinsä. Ja tämä punatauti vuotaa aina eikä sitä voida seisottaa, sillä liha ja veri tekevät aina oman mielensä mukaan. Kun sitten synnintunto vallan saa, eksyvät ihmisraukat etsimään itsestään apua, mikä tekee sitä mikä tätä saamatta kuitenkin mitään toimeen.

Tästä ovat nuo monet veljeskunnat ja munkistot syntyneet, kun on keksitty jos jonkinlaisia töitä, joita tuskin voidaan kaikkia luetellakaan. Mikä tuohon kaikkeen on syynä ollut? Ei mikään muu kuin synnintunto, joka meitä näin on ahdistanut ja hätyyttänyt ja saanut meidät luulemaan, että me niillä voimme sieluamme lunastaa ja päästä irti kaikista synneistä. Mutta Kristusta ei siinä ole ollut, sillä me olemme ainoastaan antaneet emmekä tahtoneet ottaa. Sen vuoksi on tilamme tullut yhä pahemmaksi, samoin kuin tämän vaimon, joka kyseli kaikki lääkärit, eivätkö ne olisi voineet auttaa, mutta ei löytänyt ketään. Näin olemme mekin uskoneet kaikkiin lääkäreihin; kuka vaan joitakin töitä esitteli, hänen otimme heti vastaan. Hyvä Jumala, me olisimme mielellämme tahtoneet terveiksi tulla, mielellämme saavuttaa iloinen omatunto ja mielellämme synnistä irti päästä.

Parantajat ovat lainsaarnaajia ja kristittyjen hallitsijoita. Kun nyt joku mielellänsä olisi tahtonut tulla synnistä pelastetuksi, niin mitä he tekivät hänelle? He antoivat lääkettä, joka teki ainoastaan heikommaksi ja sairaammaksi. Me olemme saaneet nähdä ja osaksi kokeakin sanomattoman suureksi vahingoksemme, kuinka ihmiset ovat tahtoneet töillä hurskaiksi tulla ja synnistä pelastua. Mutta siitä ei ole mitään apua ollut; mitä pitemmälle on päästy, sitä suuremmaksi on synnin ja kuoleman pelko meissä tullut, ettei keitään pelkurimpia ihmisiä maan päällä löydy kuin paavilaiset papit, munkit, nunnat, jotka töissä puuhaavat.

Jos he jonkun naarmun saavat, niin siinäpä apteekkia tarvitaan, siinä puoskaroidaan, siinä juostaan ja rehkitaan, aivan kuin sielu olisi ruumiista lähtemäisillään; näin pelkureita ja neuvottomia he ovat. Varsinkaan ei kukaan niin kovasti pelkää viimeistä tuomiota kuin juuri tuo hengellinen kansa. Sen osoittavat he silläkin, kun puuhaavat töitä niin, että aina siirtyvät työstä työhön, eivätkä missään työssä kauvan pysy; ja mitä enemmän he tekevät, sitä pahemmaksi heidän tilansa tulee, sitä hättääntyneemmiksi ja neuvottomammiksi he tulevat ja heidän käy samoin kuin tämän vaimonkin.

Tässä on kaunis vertaus joka hyvin sopii meihin. Mekään emme ole ainoastaan kuluttaneet maallisia tavaroitamme vaan olemme myöskin kiduttaneet ruumistamme paastoilla, räökkäyksillä ja muilla raskailla, sietämättömillä kuormilla, niin että muutamat ovat siitä hulluiksikin tulleet ja kaikki voimansa menettäneet, ovatpa lopuksi sielunsakin kadottaneet. Minäkin olen ollut yksi tuollainen ja olen siinä apteekissa syvemmillä virunut kuin moni muu. En voinut siihen päästä, että niin pian olisin paavin laista luopunut. Kipeältä ja kovalta minusta tuntui syödä lihaa perjantaina ja jättää paavin laki ja järjestys noudattamatta. Jumala auttakoon, kuinka vaikeata se oli minulle, ennen kuin sen uskalsin! Kenen omatunto saattaa irtautua tuollaisesta ja ylönskatsoa paavin säädöksiä, hänellä täytyy totisesti olla vahva, luja uskon perustus; ellei hänellä sitä ole, niin hän kerran ja toisenkin katsahtaa ympärilleen, ennen kuin sitä uskaltaa.

Sama on laita tämän vaimonkin, joka kaiken omaisuutensa oli lääkäreille kuluttanut tulematta kuitenkaan terveeksi, vieläpä tuli hän vaan pahemmaksi. Sama on meidänkin tilamme; siinä menevät kaikki työmme, vaimamme ja ponnistuksemme hukkaan, siinä

kukistuu kaikki inhimillinen kuuliaisuutemme ja kaikki yhdyskunnat ja turhaa on kaikki ollut, mitä niihin olemme kuluttaneet. Siinäpä nyt näemme, ettei paavin eikä piispojen ohjesäännöt ja asetukset ole mitään, vaikka me niiden vuoksi vapisimme ja värisimme. Tuo kaikki on meitä auttanut yhtä paljon kuin tuota vaimo parkaakaan, joka kaiken tavaransa ja omaisuutensa, jopa ruumiinsakin oli alttiiksi pannut. Mitäpä kaikkia lääkkeitä ja juomia tuon vaimon oli täytynyt juodakkaan! Kuinka uupuneeksi, heikoksi ja sairaaksi hän niistä usein tulikaan! Niin, jos hän olisi siitä terveeksi tullut, olisi hän koko apteekin syönyt, mutta ei siitä mitään apua lähtenyt, hänen täytyi kokonaista kaksitoista vuotta kitua sairautena.

Kuinka nyt vihdoinkin tuo vaimo parka avun saa? Kun hän tapasi sen miehen, jonka nimi on Kristus, ja pani toivonsa ja lohdutuksensa häneen, niin tuli hän terveeksi. Mutta kuka neuvoa häntä tämän miehen tykö? Tietystikään eivät lääkärit, sillä jos meidän saarnaajat puhuisivat Kristuksesta, niin pirstaleina maassa olisi paavin rihkama ja kaikki hänen asetuksensa. Kuka sen sitten hänelle sanoi? Epäilemättä on hän jonkun myöskin parantuneen kuullut sanovan, että siellä ja siellä oli muuan Jeesus-niminen, joka on ystävällinen ja hyväsydäminen mies, auttaa jokaista eikä päästä ketään auttamatta luotaan, ja että Jumala oli hänen lähettänytkin juuri jokaista auttamaan. Tuo kertoja lienee luetellut montakin henkilöä, joita Herra oli auttanut, ja kehoittanut vaimoakin menemään hänen luokseen. Sen kuultuaan jätti vaimo lääkärit ja kiiruhti Kristuksen luokse.

Samoin nytkin käy; ei saarnata Kristusta, vaan pelkkiä töitä, tee sitä, tee tätä. Kuitenkin tulee kansan tietoon, mitä Kristus on, mitä meillä on häneltä odotettavana, ja että hänen yksin täytyy kaikki tehdä ilman meidän tui-

tämme ja ansiotamme. Tämän sanoman saatamme noudattamme ja kuulemme sanaa, jättämme lääkärin, emme enää käänny lain ja töitten saarnaajien puoleen emmekä huoli heidän käskyistään ja määräyksistään. Me juoksemme kaikella sydämen halulla tämän miehen luo, jonka nimi on Kristus, ja sanomme silloin: No niin, tältä mieheltä täytyy ottaa ilman ansiota, voi kuitenkin minua suurta hullua, kun niin paljon olen turhaan kuluttanut. Jumalan haltuun, rakas paavi, jääkää Herran huomaa, rakkaat piispat, munkit ja messupapit, minä en tarvitse enään koskaan teidän lääkkeitänne, töitänne, ansioitanne, käskyjänne enkä ajatuksianne, te olette jo kyllin kauvan minua niillä vaivanneet. Minä olen löytänyt yhden, joka antaa minulle ilmaiseksi, mitä minun ennen on täytynyt suurella rahalla teiltä ostaa. Hän antaa minulle ilman työtä ja ansiota sen, mihin minun ennen täytyi kuluttaa ruumiini, voimani ja terveyteni. Hyvästi jääkää, hyvää yötä, minä en enään palaja teidän luoksenne.

Näin tulee ihminen kristityksi; ei paavin päätöksistä eikä töistä, ei myöskään ihmisestuksista, vaan Kristuksen armosta ja hyväydestä. Kenellä nyt on murheellinen ja ahdistettu omatunto, ken pelkää syntiä, kauhistuu kuolemata tai ei tunne mitään hyvää itsessään, tulkoon hän tämän miehen luokse ja tunnustakoon, mitä häneltä puuttuu, huutakoon apua häneltä, niin hän varmaan avun saa, Ps. 50: 15. **Vuodata sydämes hänen eteensä**, kuten Ps. 62: 9 sanoo, ja lausu hänelle näin: Katso, tässä on tyhjä astia, joka suuresti kaipaa täyttämistä; täytä se, minun Herrani, minä olen heikko uskossa, vahvasta minua; minä olen kylmä rakkaudessa, lämmitä minua ja tee minut palavaksi, niin että rakkauteni vuotaisi lähimmäistäni kohtaan; minulla ei ole lujaa, vahvaa uskoa, minä epäilen tuon tuostakin enkä voi kokonaan Jumalaan

uskaltaa. Ah, Herra, auta minua, lisää minun uskoani ja uskallustani. Sinussa on kaikki minun tavarani ja rikkauteni. Minä olen köyhä, sinä olet rikas ja olet tullut köyhiä armahtamaan; minä olen syntinen, sinä olet vanhurskas. Minussa on syntiä ylön määrin, mutta sinussa on kaikki täydellisyys ja vanhurskaus.

Jos tämän kerran opit, niin eivät sinua paavin lait pääse kietomaan, joiden käskyistä ja määräyksistä sinä et mitään saa, vaan joihin sinä kulutat tämän vaimon tavalla kaiken omaisuutesi, ruumiisi ja tavarasi, vieläpä lopuksi sielusi. Ja silloin olet sinä sanova: Häntä minä tahdon, jolta saan ottaa, enkä sitä, jolle minun tarvitsee antaa.

Toiset evankelistat kertovat tästä vaimosta niin, että kun hän oli tullut terveeksi, tunsu Jeesus itsestensä voiman lähteneen ja kääntyi kansan puoleen kysyen: **Kuka rupesi minun vaatteisiini?** Kun opetuslapset vastasivat, että kansa varsin kovasti tungeksii ja häntä tuuppailee, niin Herra ei siihen tyytynyt vaan vastasi: **Joku minuun rupesi, sillä minä tunsin voiman minustani lähteneen ulos**, Luukk. 8: 45 ja seur., Mark. 5: 25 ja seur. Minä tiedän jonkun saaneen minulta jotain. Tuon kaiken on Herra sen vuoksi tehnyt, että vaimon usko suuresti miellytti häntä ja hän tahtoi sen tehdä tunnetuksi kaikelle kansalle, sillä hänelle ei mikään paremmin kelpaa, kuin että häneen uskotaan ja luotetaan. Myöskin käyttäytyi hän näin päämiehen tähden, jonka uskoa hän tällä ihmeellä ja tapauksella tahtoi vahvistaa. Sen vuoksi kirjoittaa Markus, että kun vaimo huomasi Herran tietävän asian, niin hän pelkäsi ja vapisi, tuli hänen luokseen, lankesi hänen jalkoihinsa ja sanoi hänelle koko totuuden, kuinka hänelle oli käynyt. Silloin Herra häntä myöskin lohduttaa sanoen: **Ole hyvässä turvassa, tyttäreni, sinun uskos paransi sinun; mene rauhaan ja ole terve vit-sauksestas.**

Eivätkö nämä ole lohdullisia sanoja? Kuinka iloissaan tuo vaimo mahtoi ollakaan, kun Herra hänelle tämmöisen hyvän työn osoitti? Tämän ilon ja rauhan saavat kaikki, jotka hyvää tältä mieheltä odottavat. Missä nyt tämä ilo on, siinä täytyy heti töidenkin seurata, jotka ilon osoittavat. Siksipä täytyi tämän rauhan ja ilon vaimossakin puhjeta esiin, sillä heti kun Herra oli hänelle hyvän työn tehnyt, tunnusti hän sen kaikelle kansalle eikä hävennyt saarnata, että oli jotain saanut häneltä, vaikkei hän ollutkaan siitä mitään hänelle antanut. Jumala vaatiikin meiltä semmoista työtä ja kiitosta, että tunnustamme ja julistamme hänen hyvyyttänsä, armoansa ja hyvää tekoansa jokaiselle, että toisetkin tulisivat ja antaisivat itsellensä hyvää tehdä, kuten tässä tapahtui.

Siis pakottaa kristillinen elämäni minua tekemään hyvää toisillekin, kuten Jumala on minulle hyvää tehnyt Kristuksen kautta, jotta vaan tämä Kristus tulisi tunnetuksi. Mutta sillä en minä kristityksi tule. Eihän tämä vaimokaan tullut terveeksi tunnustuksestansa, sillä hän oli jo ennen kaikkea työtä ja tunnustusta terve, mutta vasta terveeksi tultuaan hän tunnustaa Kristusta ja kiittää häntä ainoastaan toisille parannukseksi, ja näin hän pitkittää hyvissä töissä, tehden niitä toisen toisensa perästä. Niinpä mekin, jos olemme kristityitä, elämme toinen toistamme palvelukseksi, missä suinkin voimme. Tämäkin vaimo tuli terveeksi ennen mitään työtä, ja samoin pitää meidänkin tulla kristityiksi, ennen kuin mitään töitä teemme.

Päämiehen tyttärestä.

Samoin kuin evankeliumi on kuvattu tässä vaimossa, samoin on se meille kuvattu myöskin päämiehen tyttäressä. Tällä synagoogan päämiehellä, jonka nimen Markus sanoo olleen Jairus, oli luja usko ja luottamus

Herraan, että tämä oli jälleen eläväksi tekevä hänen kuolleen tyttärensä. Ellei hän nimittäin sitä olisi uskonut, ei hän olisi Herran luokse tullut ja pyytänyt häneltä sellaista, joka luonnolle oli mahdotonta; sen vuoksi osoittaa hän tällä rukouksella uskoansa. Kun nyt Herra tämän uskon huomasi, ei hän voinut olla hänen tahtoaan täyttämättä, jonka vuoksi hän heti nousi ja meni hänen kanssansa. Heidän mennessään sattui tämä tapaus kaksitoista vuotta sairaana maanneen vaimon kanssa, josta äsken kuulimme.

Kun nyt Herra päämiehen huoneeseen tultuaan kuuli huilunsoittajat ja kansan hymisevän, jotka Mooseksen lain mukaan olivat paikalle saapuneina torvia ja huiluja soittamassa, kuten meillä kellojen soitolla kutsutaan kansaa kokoon, käski hän kansan ja puhaltajat ulos sanoen: **Ei piika ole kuollut, vaan hän makaa; mutta he nauroit häntä.**

Se merkitsee, että kun aletaan saarnata, että Kristus on se mies, joka auttaa, sekä etteivät meidän työmme sitä aikaan saa, niin ei maailma voi olla sille nauramatta, sitä pilkkaamatta eikä siitä pahenematta, sillä sen päähän ei mahdu että Kristus voisi auttaa. Näin tässäkin kansa tekee, joka epäilemättä sanoi: onpa tuokin mestari ja lääkäri, mitenkä hän voisi apua tuoda, joka ei edes tiedä, mikä uni on ja mikä on kuolema. Sellaiseen kunniaan täytyy evankeliumin aina maailmassa tyytyä, että sitä pidetään hulluna, ylönkatsottuna ja pilkattuna saarnana. Eihän perkele voi sitä kärsiä, että tällä saarnalla olisi kunniaa maailmassa, sillä siitä ei mitään hyötyä lähde hänen valtakunnalleen; sen hän hyvästi tietää. Sen vuoksi hän sen kimppuun hyökkääkin kaikella kavaluudellaan, että saisi sen estetyksi ja ylönkatsoetuksi omiensa keskuudessa, joiden sydämet hän on niin tykkänään sokaissut ja valloittanut, **ettei evankeliumin paiste pidä heille Kristuksen kirkkaudesta valistaman,** kuten

P. Paavali 2 Kor. 4: 4 sanoo. Onhan mahdollista, että saarna Kristuksesta olisi hedelmätuottamatta, ei sitä turhaan saarnata. Joskin niitä on harvassa, jotka sen vastaanottavat, niin ei sen siihen syytä ole.

Koska nyt saatana ymmärtää, ettei hän asialle mitään mahda, vaan että tämä saarna on pantu liikkeelle juuri hänen valtakuntansa vastustamiseksi, niin ei hänellä ole mitään lepoa, hän vainoo, ylönkatsoo ja ahdistaa sitä kaikilta puolilta. Näin hän juuri nytkin koko maailmassa raivoo ja pauhaa. Sillä saarna Kristuksesta kukistaa maahan kaikki, mitä vaan on maailmalle ja perkeleelle mieluista, vieläpä senkin mitä maailma pitää kaikkein pyhimpänä ja kalleimpana. Kuvaileehan maailma itselleen Jumalan sellaiseksi, joka suostuu meidän hyviin töihimme, mielistyy messuihin, valvojaisiin, veljeskuntiin, rukousnauhoihin, munkkikaapuihin, kaljupäihin, hamppunuoriin ja mitä kaikkea se hullutus onkaan, jolla paavi ilveilee. Kun nyt joku tulee, joka tuo evankeliumia ja saarnaa paa-
vin hassutuksia vastaan, kuten tehdä pitääkin, sanoen, ettei se ole mitään muuta kuin viette-

lystä, että se on vastoin Kristusta ja Raamatua, niin hän saa palkakseen, että häntä haukutaan vääräuskoiseksi ja roistoksi, jopa kansan viettelijäksikin. Aivan vasten silmiä sanotaan hänelle: Tahdotko sinä koko maailmaa hallita? Luuletko sinä kaikkein viisain olevasi? Eipähän edeltäjämmeäkään ole narreja olleet. Monet pyhät ja hurskaat ihmiset ovat näitä töitä tehneet ja niistä saarnanneet, sinäkö nyt vasta rupeat niitä tyhjiksi tekemään? Siitä ei saa mitään tulla. Silloin nousee maailma raivoomaan ja pauhaamaan vainoten ja tappaen, ja perkele tahtoo oikeassa olla, käyköön kuinka tahansa.

Olkoon tällä kertaa evankeliumistamme kylläksi ja ottakaa tarkka vaari siitä, että opitte evankeliumista, kuinka kaikki perustuu tuohon yhteen ainoaan persoonaan, jonka nimi on Kristus. Pankaa myöskin tarkoin mieleenne, että kristityillä on nimensä ainoastaan Kristuksessa. Minä en puhu kokematta, sillä minä tiedän, kuinka vaikeata on kiusauksessa ja vastoinkäymisessä tästä kiinni pitää. Me tahdomme rukoilla Jumalalta armoa, että se edes joskus meissä tulisi täydeksi todeksi ja me sen sydämessämme käsittäisimme. Amen.